

V 26.

042/347394

Bert KNAFSE

tröst
husd.
fatt.

eg spar,
ann särar

n är,
a här,

2 Göteborgsvisan

1) Göteborg der bodde en adelsman så rik
På guld och uppa penningar fäns ingen konstlik.
Han hade blott en dotter den var safagerlik och skön
Hon önskade öfver allting en sjöman till hör.

2) Den sjöman hon älskat, den sjöman shall hon ha.
sjöman vill hon åtaka i alla sina dor.
Hon äte, och så litet hon drack.
Hon tjärta ditt var särast, hennes sinne det var svagt.

3) Hon till Östindien den röraan skulde gå
önta hvad den sköna jungfrun hon mätte sörja åt.
Hon önskar honom lycka och tusende farväl
en söjde, och så svaga och ville sin vän allt väl.

4) Hon var bortrest, så hände det sig så,
der kommer till Göteborg ändå!
Till hennes fader och frågade så här.
Till maka ville ge dottern huld och hår.

5) Det var väl ej svart att få fadrens hof därtill.
Ty friaren var rikor och af förmång famili.
Och adels man like knappd der i landet fanns.
Så väl på guld och penningar som uppa adelsytans.

6) När sjöman till Östindien sin träffade in
Ja satte han sig att skrifva till häxanden sin!
Och uti första raden i brevet mätte stå:
Häll upp att sörja jeg hem väl komma må!

7) När jungfrun fick det brevet visst var det hennes fört.
Hon går hon udur hammaren med glädje och med lust.
Men brevet det glömde hon i hammaren der hon står.
Och snart har hennes fader ute sin hand det fått.

8) Nu gångar skön Maria sig ned till havets strand.
Och ifter kommer fadern med brevet i sin hand.
Wist borde du mig tacka om jeg lifit & på dig spar.
Men tank ej på den sjöman om han vore ännu så rar

9) Nej om han än i världen den enda sjöman är,
Ja far du honom aldrig till äkta maka hår,

4
För skall jag honom dräpa och sen dig stänka bort.
Och han shall dig få äga du hör din dom held hört.

10) Och några dar derefter kom der utt skepp i land.
Och hennes fader ilar till skeppet invid strand.
Han bjuder den sjöman att till hans boning gå.
Han trodde nog held sakeröd ej lifvet mista få.

11) "Gåg mig upprightigt sjöman säg mig om du är den
Jona har förfört min dotter! du är ju hennes vän?
Jag vill ej på dig hämnas, tro mig jag talar sann.
Blott du vill genast lovva rymma ur vårt land."

O fader, O fader, jag din dotter åtskatt har.
Hon kunde att förföra min ahsigt aldrig var;
Hood vi tillsammans talat det vid väl ingen ann.
Hon är i mina tankar, hon går ej därifrån.

12) Den rysligt grymme fadren han tänderna hopskar,
Gen tog han fram den kniven han under rocken bar.
Och sänkte den i bröstet på sjöman så god;
Gick ut och stängde dörren, der låg han i mitt blod.

14) Sen går han därifrån och strax till sin dotter in
Hon ålskade Maria, shall du finna vänner din,
Nu han du hitta bröllop med härästen din,
Du shall få blod i vägarn i stället för vin.

15) Maria säg sin faders roch nedränter utaf blod.
Hon arnar genast allt mun faldar ända mod;
Hon säg sin vän så blodig, hon säg var kniven satt,
Hon tog den oförflärad och gärden vid sin barn!

16) O fader, O fader, hör sista bönen min,
Lägg mig i sjömans kista, lägg mig vid sjömans lik.
Nu sörjar jag ej mera för någon vän id mig,
Nu slutaa mina dagar, nu dör jag gladelig.

17) När som skön Maria de orden hade sagt,
Så tog hon fram den kniven hon invid bermen lagt.
Den stack hon insidörsköt och fäll på sjömans lik.
Ej fadren kunnat hindra, hur förd han skyndar dit.

18) Till Ytresborgs kyrka sedan de båda bärer häri;
De lägo uti silke som hungen skänkte dem.

6
Ja båda varo klädda i skräva silke röd,
Och ingen hunde säga att någon där var död.

7
Men bakom den kista blef satt en hista svart,
Och deras far i fängsel dog utaf sorg helt kort,
Så denna rängen lärda till varning åt in hvar
Som nekar sina barn till allt ta dem dia vilt ha.

Gud.

Drabanden Gustaf Örn

8
Kung Karls bedrifffer fögo kring hela jordens run
Fast darrande af nöjm med mängar underdiga.

Hans namn med stolthet nämndis i hyddor och palats
Hans bild i kvarje boring på väggen hade plats.

9
Bland kända folk på jorden, hans vänner alla var.
Så sads en jemnlik liko, han hapt och ännu har,
Det sägs att samma fjärta som brann i bådas barm,
Att samma klinga fördes, af en och samma arm.

10
En dag då kungen Ludvig vid bordet satt och id
Omgiven af sitt hoppfolk, af allmän prakt och stil
Då yttades man skulle bra gorna vilja se.
Här sovna ha kungens busar sig ut och sig bede.

7
Då reser vår minister sig upp från bordets rund,
Och sade! Edur önskan han ske i denna stund!

Ty en af hans soldater som kom med bref i går,
Med posten utanför vid slottets portar står.

8
Låt honom genast komma till oss i salen in!
Utropade kungen Ludvig, med glädje i sitt sinn.

De fröknar och prinsessor en rad så lång och skin
De reste sig från bordets och höjde samma bön

9
Nå hördes vapenskrammel och ^{Tango} taga styg i dörn,
Och in i salen tråder drabanten Gustaf Örn.

Han gjorde krigarställning så galvt darrade
Och skyldrade med svärdet så fönstren skallrade
7

Der blef ett där i salen och mängen
Höfman lag, men karolinen vredigd snat
svärdets faste sleg. Så bordets grunder skälfde,
Men allt blef åter tyxt, nu kändes icke mera
det alra minsta knyst.

8
#

Lång var han som en hjälte och rak och
axellbed, med gräsprixt hår som räckte till
skuldrubladet ned, Hans ansigte var knutsläng

med stora svärdshugg på som ännu var
röda hans ögon vila blå.

1vers

På huvudet han hade en grön brudhuggig
hatt, Och slutit till om livet ett elghuds
skinn satt, Den livet satt ett bälte ovantlig
bredd och stort, Den blå rocken fängslad
på vederbörlig ort.

2vers

Wid sidan hängde svärden, Blankt som
en solklar väg. Och ute vänska handen min
tvunne handske sig. Och buffelläder varo
Hans stöllar lihasa. Med järnbesagna sutor
och stora sporrar gis.

3vers

När hunger och hans hoffolk på honom
länge sitt, hvarunder mängen af dem Hans
ansigte bekt, Då yttrades ~~dean~~ skulle
förfiskning Honom ge, På det man älvon
skulle hans mattust ~~älvon~~ se.
Då genast kom en junker med sikt,
konfekt och vin, Och bjöd åt karolinen, som

4vers

med in hafintlig min nu hela flaskan
tönde ute ett andetag, Och sen konfekten
svälje ute ett enda tag.

5vers

Lugn står Han där och stilla, liksom ett
gammalt träd, Han kan ej vara farlig att
leka litet med, Gå tänkte en lästmnästare,
Som kom på ärligt sätt, Och bjöd åt karolinen
en liten fin florett.

6vers

Men denne stad oärlig och klingan icke
tog, Då fransman honom fintligt uppa
Hans näsa slog, Till hovets största nöje Som
sag på detta spratt; De reste sig vid borde
allt under skämt och skratt.

7vers

Ku brunno bussens ögon, Framåt ett
steg han tog, Och fransmannen för örät
med platta handen slog, Gå att Han flög i
väggen och Dog i samma stund, Och blodet
vilda stänkte, Kring hela salens rund.

8vers

1600

10#

De sköna falla neder i varmaht en och
hvar, Och själva kungen nyser för en så
bister kar. Men vår Minister skyndar få
Karolinen ut, Från det bestörta hovet och
där med soken slut.

17vers

#

Det sägs att än det synes ett pal i väggen
där, Där Fransmannen har stupat uttyder
man så där; Till minne af en örfil utaf
en Karolin, Som inte ville fäkta, men släss
med själva hin.

Glut

#

Ebba Brakes klagan

18vers

Den lätta manteln breder aftonstund
Ia ljuf och väntig öfver haf och land
Och sangarskeran tystnat har i lunden
Och Mälarn hvilar vid sin stolta strand
I nattens lugna sköt naturen hvilar,
Men inom detta bröst en stormvind ilar

#

19vers

11

Ack friden egde jag i forna Dagar
Och hirvlen jag jag leende och bla
Och mäns högortan har ett språk som talar
Ja kärleksrikt jag kunde ej förota
Jag lycklig var när morgonen mig väckte
Här hvällens sol i vigorna sig släckte.

20vers

#

Jag lycklig var så oskudds fullt jag drömdes
Att klädd jag stod som Gustaf Adolfs Brud
Och hoppet i min själ sin vallust tände
Och smyckade sig där i blomsterskrud,
Men tro ej hoppet det shall sojer föda
Det är en orm som tjuvar för att döda.

21vers

#

Och snart förgäves skall din ljufva Hamma
Som hajar sig i ömt bevakad brand
Att är förbi, min värld ej återumma
En hatad boja fångsta shall min hand
O, Gustaf Adolf här mig att försaka
Och tank med köld på De La Gardis maka.

#

5 vers)

Var kall, var kall och lät mig ensam lida
 Och tröttad gå på mina fäders graf
 En huldrick genius står invid min sida
 Tills ödet bryta shall min vandrings taf
 En Engel tröstade mitt sorgsna sinn
 Och Engeln heter Gustaf Adolfs minne.

Rekryt Exersisen.

(vers) Wänster, Höger, takt och tu!
 Fan er alla taga
 Lång ej så med armen Du
 Och dräg in din mage
 Wänster, höger som en palt
 Går koynaken i teten
 Halt för sjutton tusan "halt";
 Hvilka Träbetalen.

Evas)

#

Karlar! Jag skall eder slå,
 Gula, blå och gröna.
 Si på den! hur kan du slå,
 Som en äggjigk höna?

Konglig Majestät och jag
 Har blott skam af böler
 Jä får ingen rast i dag
 Ingen på min heder!

#

Framat rätta er! till Jul
 Tränges i därborla
 Fram mid bröstet långa drull
 Hufvud upp du korta!
 Jag blir galen om i ej
 Mig att reta slutin.
 Den som rör en tam på aig
 Pryglas på minuten!

#

"Ordning"! Wänster om J - ett,
 Se blott på de djuren
 Ligger då platt intet vett
 Ut! bondnaturen?

Asna, Drummel och bullvan,
 Unkrypp, Nöt och bängel!
 Så det Wänster det din fan?
 Ach du ljusens Engel.

Jag och Konglig Majestät
Inart er djävulen gifva.

Bara se på mig och låt
Annat allt få blixa.

Blott med mig på jordens ring

Hafven i att göra

Eld och svavel — ingenting
Får er tanke stora.

Karlar jag shall säga er:

Allt i ären oxar

En åt jorden blänger ner,

En åt himlen kokkar

Hasselkäpprens gifva flåht

Kring er rygg shall ila

Allt mitt tålamod är knäkt

Still på stället hvila!

Glu

Hvar till tjänar det att vara
Ung och skön och elegant,
Om man eger detta bara

Och ej har en enda slant?

Hur sig skuffa toilettan

Guld och smycken och sätt där

Som uti extas försätter

Hvarje manligt hjärta här?

Pångar blott

Tj har du pångar, pångar i parti

Ta shall du strax så skön och åbskärd bli

Om också du är dum liksom en gäs

Du blir ett snille strax förstäs:

Kärleksföjd och dystra sorger

I skalden målar med geni

Men alltjämt i papporskogen

Hannar dock hans Poesi.

Bucklig hatt och sneda klockar

Aldrig ijust så "comme il faut"

För han ständigt kring och flackar

Jag, vad fattas honom där
Pångar blytt.

Ty vinner han upphä ett lotteri
Och får sig pengar, pengar i parti
Så blir han strax ett kolossal geni!
Jag är det inte så "serra tri".

#

En bedärande andonis
För en skönhet gör sin kur
Men har nyss "cederat bonis"
Och har därfor ingen tur.
Tjocka Goldman med podager
Istermäge och peruk
Heltre hon till maka tager
Jag är inte såken sjuk

Pångar blytt

Ty har han pångar, pångar i parti
Och därfor så står lyckan honom bi
Och fast han är så ful som själva skan
Hon kallarn strax sitt lilla Loman.

Ja, nog blir man stött i kanten.

Öfver verldens snikenhet
Och den roll den usla slanten
Spular uppå vår planet.

Jag kan lycklig dock mig prisa
Och ger pengar den och den
Om blytt lönen för min möda
Den blir något annat än

Pångar blytt

Ty får jag af er lett bifall blytt
Ja är jag strax belåten med min lott
Om också jag ej har en enda slant
Jag tar ett bifall som kontant.

~~Lill-en ung Feliska~~
Unga flicka i din var

Bind dig myrten krausen,
Dansa medan du det får:
Snart är du ur dansen.
Innen morgonen sin hos
Smyga sig behagen
Då en annan yngre ros
Tränger dig ur dagen

18

I spegla dig så länge än
speglen dig berömmar
Denne oförställda vän
nog en dag du glömmar.
Medan du omkring dig ser
ynglingar i läga
Flicka sjung vid ditt klaver
skränta vid din baga.
Inart en Herre återstår
af den slaf, där smilar.
Barnet gråter, vaggan går
och klaveret hvilar.
Lek med diktens drömmar än
och dess blommor plocka
Lek med själfva kärleken
liksom med en docka.
Inart med en förvissnad barm
såsom fra du vaknar
Vaknar till besvär och harm
och din krona saknar.
Rosorna i hymens bådd
taggar på som sticka

19

Wärre dock att tvär och hädd
gråna bort som flicka.
Medan lifvet blommar än
hvar minut vändera
Dina femton är igen
fär du aldrig mera.

Till en Yngling.

Godal Gosse glasct lön!
gärna ser din flicka
Nagon gång dig glad och öm
I bland vänner dricka
Lön med hjärtats sympati
eldiga och unga
Klinga glädjen harmoni!
lifvets sötna sjunga.

#

Gärna vill hon i din hand
se kristallen glindra
Se din kind i purpurbrand
se dit oga tindra

Ge din hänsla, ditt behag
Lifligt sig förlina
Och i svarje antots drag
själun genomskina

Drick — och Livets väg ej mer
går igenom heden
Ge i glaset och du ser
jorden är ett eden
Drick! — i glaset sanningen
glär sig naken måla
Drick! — i glaset kärleken
Ger sin hemmel strala.

Drick! — men sällan, och med mätte
minns hvad Gyrae skrifvit:
Win och Wänskape smaka godt
då de gamla blifvit
Tänk hvad föjd på gamla där
gubbens hjärta känner;
gammalt vin har gubben haat
än för gamla Wänner!

#

På Röjnes strand.
Hjorden betar, och klockan klingar
Klockan klingar på Röjnes strand
Ivaren flyger med hvita vingar
Flyger ensam vid molnets rand
Vårens vindar i löven gå
Solen skiner och sjön är blå
Men jag sjunger min långa längtan
Sjunger ensam vid Röjnes strand.

Fader min är en björk i skogen
Moder min är en sommar sky
Broder min är ett ax i skogen
Syster min är ett vinter ny
Ensam är jag som hedens ljung
Blommar ensam men visorar ing,
Sjunger, sjunger min långa längtan
Sjunger ensam vid Röjnes strand.

Om den strålande solen visste
Om hon visste mitt hjärtes käg
Att sitt rosande skin hon miste

#

22

I skulle sjunka i kvällens våg,
I skulle sjunka i nattens däm,
Men jag kvishar min älsklings man
Hemväg sjunger min långa längtan
Gjungel ensam vid Reines strand.

Kofvan # går

Hvad man än vill förete, Kofvan går
Om man vill nåt roligt ha, Kofvan går
Kofvan är ej gjord att språra, Kofvan går
Kofvan den shall rulla bara, Kofvan går
Kofvan kommer, kofvan går, Kofvan går
Lycklig den som kofvan får.

#

Will man nya röjer ha, Kofvan går
Rasa de en vacker da, Kofvan går
Ger en advokat på båten,
Kvistighet och hela vråten,
Kofvan kommer, kofvan går
Lycklig den som kofvan får.

#

23

Will man sig en fastmå ha, Kofvan går
Och till hustru hemme ta, Kofvan går
Om man sedan skulle vilja,
Gig en dag från hemme skilja,
Kofvan kommer, kofvan går,
Lycklig den som kofvan får.

#

Will man undgå nöd och brist, Kofvan går
Will man en gång dö till oist, Kofvan går
Först en kofva ger man prästen
Den ta björnarna nog resten
Kofvan kommer, kofvan går
Lycklig den som kofvan får.

Ljungby Horn

Och riddaren red genom grönskande
lund för att häxastens boning uppnå.
Då varsnade han uti skymningens stund
Jälvra skogsnympfen framför sig stå,
Där stod hon den stolta i högköt och prakt
med det glänsande gyllene här, och ögon,

som blyste af kärlekens makt, och en
muni, som förförande bog.

Var hälsad du tappre, kon läspade
ömt och guldhornet hon riddaren bjöd,
drick kärleken till, och när hornet du
tömt, sitt då af och träd dansen med
meg, jag bjuder dig kärlek och glödande
vin, och det äldriga skummande mjöd,
Jag bjuder dig guld ur förgyllande skrin,
sitt då af och träd dansen med meg.

Och riddaren sporrar sin gångare god,
och flyr bort med det gyllene horn, till
Ljungby det bär öfver peden med mod,
men af ljungeldar spärras Hans väg.
Då rider han in på det myntlöda fält,
på hvars faror han korstrecknet gör,
men trollen på peden de skräck så gällt,
gif oss åter vårt rölvade horn.

#

Så kom han till Ljungby till härstens
slott, och föll ner för sin ålskade Brud,
berättar sin förd huru hornet han fått,
och bedyrar sin trohet och dör.

Försakelsen

Nu hör sig våren igen så grön
och alla lundar bli unga.
och alla vägor gå fritte i sjön
och alla foglar de sjunga
Jag ensam sitter vid strandens väg
och är så sorgsin uti min häg
och alla tankar bli tunga.

#

På dig jag tänker du forne vår
som svar att aldrig mig svika
Din ed du dyre, hur höll du den?
Hur höll du löftena rika?
Som vinden far, och som vägenrar
så kom du hastigt och hastigt far
och alla ider tillika.

#

De varo blommor i vårens fann,
den första soldag förodde;
de varo skyar förutom namn.
den första vindhast föströdde;
de varo drömmar, o ljufva vår,

Jag har dem kvar, jag ej mist dem än
fastän mitt hjärta förlödde.

#

Och fast du sirkit din älsklingstro
så shall jag icke dig glömma,
och fast du störde mitt hjärtas ro
så shall jag icke dig glömma,
När tusen bilder i livets storm
inför mig växte gestalt och form
din bild jag ensam shall gömma.

#

Och var du mörk som en vinternatt
och kallt som döden ditt hjärta.
Gå står du ljus som mitt minneskatt
i månens färger de bjärte:
och var du hotad och glömd och karm
så står du ålskad och lugn och varm
i djupet dock af mitt hjärta.

#

Hanske i stormens vilda bus
också ditt hjärta shall brista;
hanske din lycka ditt lepnadljus

en gång som jag du skall mista.
Då är jag död, men jag står dig när
är lika ålskande varm och kär
och följer dig i det sista.

När då en ställa en helig frid
i bittra kvalen sig njuter
när får ditt öga en stråle blid
som sol i demmorna skjuter
då är det jag som i andehamn
ej känd ej känd ute min famn
dig ömt och innerligt sluter.

Frieriet i hólasset

I Västland en fager jätta bodde
a många friare till henne gnodde
för hon va vacker som en ros om våren
som sola ute härlsta jänt hon sken.

Så kom en herreman å ville hana
a tjoxtals vackra ord han sade

men värt krumbugt han för hennes fader
för gubben va han veta hiskligt rik

Men flickan hörde inte uppå prat
ho tankte de å nog en riktig sate,
å aldrig nansin sa ja sliper hana
i klora på en sän kistig räp.

Men hennes fader tankte ej desamma
han svor å skrek ma häkar dig ~~anamor~~
som inte tar en toskon här ni toka
när tankar du en gång te blixa gift.

Men flickan sa ja bryr mig inte om
om åva han vore från himla kommu
för hela hjärta mitt ja ga te Lasse
en gång i mörta näri vi hörde hö.

Men då ble hennes fader ~~om~~ i sinne
så ingen människa fördes vara inne
Han skrek: Din slyna, ginast mig berätta
hur häken alltihopas de gick te.

Yaha, ja sate jämten i hölasset
å di sa Lasse: om jag skäpner lasset
å lasset ramnar öfver dig, sa Lasse,
hur skulle de, sa Lasse, gå mā dig?

Han hade knappat fält ore utur munen
förrän i dike lasse skäpste mā samma
å ja mitt arna kräh hem under lasset
å hällde på att rent förtörder bli.

Men Lasse han va starker som en oxe
å lange tag han inte dör å körte
förrän han slog ryggen uti krök å stötte
ur dike lasset i ett enda tag.

Å jag ble glader att jag kom på fotter
men hände mig så bruten och så trott
å sun den dagen han jag aldrig glömma
Min Lasse, ty han hafver frädot mitt lif.

Å därmed va dc punkt och därmed precha
för drängen han fick gifta sig med flicka

att hon ble glader, hon väl ingen undra
när som hon fick där här hon ville ha.

Å lyckligare under himlapellen
finns ej ite par, å längt i sina hvällen
så talar di så gärna om den gängen
när som den gängen di begge under lessat lig.

Kämpen # Grimsborg

Där sutto två hämpar en sommarkväll
framför sin boning i Norrbinos fjäll
stallbröder varo de föga räddla
I järn och stål beständigt klädda.
#

Men Grimsborg hette väl en af dem
han grepa om hornet med fingrar fum
han sa: jag vägar att för min flicka
det fatta hornet i botter dricka.

Den stallbröder ^{varade} överade då
om du på företräg ~~vill~~ ^{gå} gå

Stallbroder, säg mig en trofast mö
så röd som rosor så vit som snö
En kungadotter så skön och fager
och hennes genast till brud jag tager.
#

Den stallbroderen genast svarade då
Om du på friareväg vill gä
En mö jag känner så skön bland alla
att hennes vinna lär svart sig falla.
#

Hon vistas uppå sin faders gård
inom ett hundrade hämpars värld
det kostar livet att dit sig väga
och efter Jungfrun det måste frågas.
#

Då vill jag rida strax Grimsborgskreh
jag lochas alltid af bardalek
ej som små jungfrur jag går och krusar
och härleksyra mig ej mer rusar.
#

Stallbroder, såde den härc van
den dittät far kommer ej igen
#

Den borgens hämpar de äro vilda
och kungens pojkar ej heller milda
#

Käre bro, visa mig vägen blott
till denna konungs hof och slott
Ja, Grimsborg såde, ja jag skall hafla
den gängarn kvity som värst kan trasa.
#

De kämpar redo en midnatts tund
I genom borgens helga lund
en bärk de sågo bland blomstren flöda
Det var ej vatten men blodet röda.
#

Staketen voro af idel järn
mot Grimsborg styrka ettringa värn
Med foten golven han sönderstölle
och ingen fäklare honom mötte.
#

Till Jungfruns dör gick han ensam då
med järnshodd handske han knackar på
Statt upp min skona, skjut ifrån regeln
På dörren, ty annars jag bräcker spiegel
#

Men Jungfrun svarade, stolt och fräck
Hvem är din friare djärp och hake?
med ingen annu jag möte stånde
men kennes vise ej Grimsborg skrämd.

På dörren han lade skuldran bred
så lås och regel de fällo ned,
den stolte friaren sig inträngde
och dörren åter bekändigt stängde.

Just inte höfvolig då han var
statt upp min Sköna och var snar
det mäste sig eder nu bekaga
att mina stöflar utaf mig draga.

På gyllene stolen han satte sig
Men Jungfrun svarade utom sig
dina stöflar jag ej draga tänker
din näsvishet mig för mycket kränker

Den stolte Grimsborg skrattade då
han sprung i sängen med stöflar på

Hans stora sporrar i denna villa
det vackra tåsket nu rispar illa.

Det gick nu genast till kungen bud
med makt vill Grimsborg sig tagabrud
hos kungens dotter han hedan hvilar
och till undsättning ej någon ilas.

Och kungen ropar i vredes mod:
Upp kämpar, garningen kräver blod
i stål er klöden, men passen tiden
Ty Grimsborg är som en björn i striden.

Den kämpar sprungo i fullt galopp
och dörren ville de stöta upp
När Grimsborg hörde på dörren klämta
Han sa: Ja kommer, men vänta, vänta

Han kom som stormen på upprördt pal
kvart kämpakaprel han hugg utaf
Som gräs af strå, för kvart han gjorde.
Strax ingen mer honom bida tödde.

36.
Men hör förrän det blev ljusen dag
De föllo hundrade för han slag
Lin stridshäst nu han till dökherr ledde
Och sin till afresa sig beredde.

Han tog nu jungfrun i snövit hand
Han sae: Kom följ mig till mitt land
På sadelknappen han kenne höjde
Och något motstånd han ej mera röjde

Men Grimborg stannade inti förr
En han stod framför sin egen dörr
Där stod nu gummnan och neg och sade
Välkommen hem jag dig väntat hade.

Men såg mig hvem är den unga brud
Som dig nu följer i dyrbar skrud
Med gyllene bälte och härligt smycke
Hon måste vinna all världens tycke

Men Grimborg svarade att hon är
En kungadotter mig hjärtlig här

37.
Med svärdet hafor jag henne tagit
Och kennes väktare medslagit

På högan loft han föjt sin brud
Med henne vill han lefva, dö;
Han sa, till henne! vill du min lefva
Och hand och hjärta åt mig gifva?

Jungfrun svarade blygsamt då
Hvem är som han emot Grimborg stå
Men man min herre det må da vara
Ty du har styrka att mig försvara.

Ta hölls där bröllop så dröks ur horn
Och lurar hördes från vaktartorn
Det unga paret till sång man ledar
När midnatt sig över jorden breder.

Men hör förrän från östansky
Den nya dagen börjar gry
Ett vapenbrak över gärden hördes
Åt hvilken sönn för mången stördes.

78

En stålklädd kop utaf hofmän stötte,
Kring Grimborgs gård uti övermod.
In trängde kampar, som hördes fråga
Om inte Grimborg tös ut sig väga.

#

De slogo på dörren med vapen i spyret
Frä Grimborg hemma så shall han ut
Så ropte kalla den vilda skaran
Men ännu hördes det ingen svara.

#

Men Grimborg inom en vindglugg låg
För spyret och pilar han ej hittat sig
Han sade: Jag strax ut till vrshall träda
Men annorlunda shall jag mig kläda.

#

Hans unga brud hon var ej sen
Hon drog stöllarna på hans ben
Kring höften spände hon svärd och bälte
Och satte hjälmen uppå sitt ställe.

#

In steg han ut på trappan bred,
Hon högg omkring sig på häxiga sed

79

De rennade och de hjälmar hylfdes
De stötte hofmän ej mera yfelés.

#

De stötte tusende för hans svärd
Den leken blef dem helt ömkansvärnd
Och ingen enda sig vrkar röra
Att rida hem och budskap göra.

#

Men Grimborg var ej trött ej fag
Han genast på sin stridshäst stig
Ijälp red han till hungarborgen
Och bådar hungrin den nya sorgen.

#

Iå steg han af in till Hens Majestät
Iå golivet svigtede för hans fjät
Men hungens tjänare stodo bleka
Dena synter svärt att med Grimsborg leka.

#

Men kungen sade: blott svara mig
De tapprer ^{bud} män jag sände dig
Jag kvar är de alla, alle!
Jag de hitta nu i Walkalla.

#

Där ligga många uppå min gård
 Den leken blef dem förmöhet svår,
 Och kungen rönte, jag hämnd shall taga
 Och händan shall du ej mera draga.

Och kungen med sina svenner höp
 Som svärden höjden med jubulrop
 Tillstänger borggårn det Grimborg trängar
 Och fastigt sig på sin stridståst svängar

Hans Svärd det blixtrade rundtomkring
 I dessa hofmåns tillslutna ring
 Och intet sårad och intet stungen
 Han stod allena till slut med kungen.

Och Grimborg säg ut så fruktansvärdf
 Han blodet torkar utaf sitt svärd
 Han så till kungen; blott för din krona
 Och för din hustru vill jag din skona.

Kungen sade: Du man af järn,
 Tag du min dotter blif landets värn

År bättre jag har dig på min sida
 Ån för din framgång emot dig strida.

Grimborg red hem, han blef i fred
 Och hvad han gjorde det blef därvid
 Och ingen fiende sig vägar röra.
 Så länge svärdet han orkar föra.

Grimborgs sista ord.

Om allt gick redligt till på jorden
 Om endast dygden blef belönt
 Om man din andre ej bedrog,
 Om äran fanns där äran blänkte
 Om menshan talte hvad hon tänkte
 Då var livet lyckligt nog.

Den förtjusne Skomakaren

Dine torftiga födor den knogar jag för
 Så ryggen den börjar bli kroig,
 Om inte jag hade gladlynt komör
 Så troj jag bestämt jag blef tokig.

Men nu får i väntingen jag vara snäll
Att snydvidna klackarna arsa

Charlotta ska ju ha sina pjexor i kväll
för hon shall te söder och dansa.

Min Kärlek i fyra års tid har bestått
Slik kärlek är ej att besprutta,
Förälskad jag blev, då en gång ja tog mit
Till halphöga händer ut Lotta.

Då frågte jag: vill du nu blixa min fru?
Men Lotta sags tocksamt röja.
Nj skaffter är inte nog höga ännu
Jag tror nägra är att vi droja.

Yag sov hennu trofast vid spåren och lär
Och tjuvande log hennes öga.

Nen Lotta hon saade: Vi få väl härom
Ta hängshäften dubbelt så låga.

Och åtta par händer jag penne bestött
Jag blygs ej min svaghet att blotta

I dag jag för nionde gången tog mat till alvshöga hängor vid Lotta.

Ja vänta i fyra års till har jag kraft
Men nog ville gärna jag prata.
Ty är efter är bli det högare shaft
Jag undrar hur detta skall sluta.

Peter Jonssons resa till Amerika

Och Petter Jönsson han sät i fädernes
landet Att embetsmannen förlorat det
Nordiska landet, Då blev han ledsen och tänkte
jeheln anamma! Jag tror jag kilar min
väg och det med detsamma.

Han tog sin planta och stoppad matsäck
i kistan. Och af polisen hans man
blef uppsatt på listan. Ur väntre
öga han bortstök tårn med vanten.
Tog Guid i hägen och gaf sig ut från kistan.

Han ville bort till det stora landet
i väster, Där ingen hung finns och inga
kittsbeiga präster; Där man får sovva och
ata fläsk och potatis, Och sen med fläcken
smörja stöflerna gratis.

#

Där ingen länsman förs stöta bonden
för pannan, Och renadl brännvin kan
förs för sex styver han man, Där mera
pänge finns än loppior i Trosa. Dit
ville Petter, och dit han styrde sin hosa.

#

På skeppet stod han och liksom höll
sig för magen; Förti hans själ var
af mycken angst belagen. Det stod
ej till att gå och lägga sig håller. I
stormen den blåser som bara hin nödet gäller.

#

Ett gudslän fram man ej räknar oxstek och
limpa) Han gick i sig och vat hem var
som en snyra. Ut i sitt förskinn han
utgöt hela sin stuckan, Och smyckade bittat

Ack, den som vore viel stuckan!

#

I våta byxor, han stod vid masten
och lippa; Det var så kallt, att magen
började knipa! Da kom en båtsman,
dog Petter Jönsson i nacken, liksom
en hundvalp och slängde ner uppe i backen.

#

Där låg nu Petter, och vattuet svaljade
om en, Och själf han drodde, hans sista
timme var kommen. Men båtsman
skrattar och ropar i hans öra: Hvad
lusun skulle du på galejan att göra?

#

Den stormen sysna och solen ikon
över skutan. Da vakna Petter och
fulla ner i kajutan. Han tog en läng-
sus, tog sva, krojs ner under däcket, Och
sa tre veckor han sen ej syntes på däcket.

#

Först när i Newyork gaa redden skulan låg
inne, krojs Petter fram, ack! men mageilagd

som en gosse. Med sorgsna blickar
han mätte förskinnet sträppar. Och. God,
för Guds skull, om några holeradsträppar.

##

I Castlegården han slog signer vid
sin kista. Och åt och drack så att han
kunntat andan sin mista. Så bar han
kistan och alltihop till en jude, som sa;
Min Herre fyrti daler kan jag väl bjuda.

##

Men Petter Jönsson till hamnen styrde
sin kosa, Och då därför reste han tillbaka
till Trosa, Och för skall solen spricka
sönders i kanten, än Petter Jönsson far
ut på stranden!

##

Will du hålla mig kär?

Will du hålla mig kär, vill du blixa
min vän? Ej i lifvets förtrollande majdagar
blott, och jag frågar dig här, vill du ålska

mig än? Sen var härliga ungdom förgått.
Hvad jag drönde som barn, nu jag spörjer
för Gud, Far jag skalla dig min, vill du
blixa min brud?

##

Minns du sannarens dars då det val
var förbi med vår möda, och aftonen sval-
kande kom, Huru underbart var huru läng-
tade vi att få svärma i självändvallen om.
O! Du knapsande ros i lifvets vår, O! De
heliga kärlek vid fugo är!

##

Ej till joller och lek jag dig bjuder då,
Nej åt lifvets alvor inviger jag dig. Din
kind shall bli blek, din lock shall bli grå,
Sag, vill du offra din fägring åt mig?
Ja varf lif blir ej sminkandes som duvor
i bo, Nej, för mig blir var möda den
givvaste ros.

##

Jag vill väga mitt lif, jag vill väga mitt
blod, Jag vill straffa sam roddarn på

Böjande sjö, o, mitt vänaste vif, har
du krafft, har du mod, Att med mig
kunna lefva och dö, Vill du dela mitt
bröd, vill du vandra min stig, När jag
kämpar, Osäg, vill du bedja för mig?

¶

Ja, den svage blir stark, då ej ensam
han går. Ut storm och bran frukbar ej
inot gången svår, Ty det finns ingen mark
hur förtorkad den står, Där ej Kärlekens
blomma slår rot. När det mörknar i sky,
när det mörknar i sky, När det stormar
väl an, vi ha hopp och tron, vi har
Gud och hvarann.

¶

Liss Olof Larssons Stockholmarsa

En da här om är te Stockholm ja for
Bullefille;: bon. Stockholm ja for.
När ja tatt adjö uta barna i mor,
Bullefille;: bon.

T Långrock som vantigt det han i första
Bullefille;: han i första.
Och hvita ullstrumpor snä snöockar på,
vers Bullefille;: bon. ¶
Och när som jag kom upp där kungen bor
Bullefille;: kungen han bor.
Så ble de già stötet ett fastigt rumor
vers Bullefille;: bon. ¶
Så trona satt kungen och plita och skrep.
Bullefille;: plita och skrep.
Så svetten han rann på badkarto och bryp.
vers Bullefille;: bon. ¶
Så de goda, klara liss, ja har brått som du sa
Bullefille;: brått som du sa.

Ja tankte åt bygga en järnväg åt En.

Bullefille;: bon. ¶

Ja kom just hit för att fråga om hä.

Bullefille;: fråga om hä
A här vi inte i järn, vill vi ha uta trä.

Bullefille;: bon.

A Kronyrinsparet i salarna steg.

Bullefille;: salarna steg.

Prinsessa son s tanna ve dörno neg.

(vers) Bullefille:; bom. //

Hör på, Kära bror, så kungen te mej,

Bullefille:; sa kungen te mej.

Låt pojka mina här säja farbor åt dej.

(vers) Bullefille:; bom. //

A nu Kära bror, ska vi ha oss en hatt.

Bullefille:; ha oss en hatt

Gå rölt som det finns uti hållarens hatt

(vers) Bullefille:; bom. //

A fan ja tror de å slut må bråvinet mitt

Bullefille:; bråvinet mitt.

Schicka prinsungen läna ett kvartal i mitt.

(vers) Bullefille:; bom. //

Gå frågte han mej hur Lisa ho mår.

Bullefille:; Lisa ho mår.

Yo, tackar som frågar, ho ligg pojken igår

Bullefille:; bom. //

Pär och Lisa

God afton, Lilla Lisa!

Ga Pär och snäryte mun;

Ack, söta, lilla vannen,

Gif mig en kyss på stund!

//
Nej stopp sa lilla Lisa,

Hur kan du tänka dej.

Att få en kyss? Jo rytt sann!

Nej tusen gånger nej!

//
Hvad du är clak, lilla Lisa!

Ga Belle med en tår;

Adjös då och för alltid,

Då å fäll väst ja går!

//
Du å ett nöt, sa Lisa!

Dom inte kan förstå:

Hvad du ej får utaf mij,

Kan du väl ta ändå!

Gjömannens Farväl

Farväl min sköna, unga brud
 Jag måste bort från dig
 Och när vi träffas vid blott Gud.
 Igen på livets stig.
 Hör! redan afskeds timman står,
 Och torka bort ditt ögas tår.

Vej, låt den stanna än en stund
 Tjögåts mynka frans.
 Där fast på livets ankargrund
 En evig kärlek bands.
 Med hopp och tro vi skiljas åt,
 Att samma himmel se vi åt.

Minn du uti den gröna lund,
 Där friid och skugga bo,
 Hur vi en stjärnstrodd aftonstund
 Elvarandra svoro tro,
 Då kyssar braun uppå din mun,
 Ynsiget uppå vart förbund.

Men gles och gul står lunden nu
 Och där hörs stormens röst,
 Där friid och sällhet skapat tröst,
 Nytt hopp i våra bröst.
 Hör! hörlig vind, i storm och strid,
 År du min andes gus och friid.

Om flicka, på din fönsterkarm
 En svala sätter sig
 Och sjunger fläntande och varm
 Si kärleksfullt för dig,
 Tro då att jag har sändt dig den
 Och att den kommer från din vän.

Gåit rej om på det vilda fäf
 En enslig badd jag här,
 Du kan ej lälla på din graf
 En enda saknads tår,
 Men minn mig stunden nog ändå
 Och längtar till dig i det blå.

Ännu en blick, det känns så godt,
Låt himmelskt i min själ
Ännu en kyss, en enda blott
Och sen: Farväl! Farväl!
Min ros du är, en vind jag är
Farväl, och här: du är mig kär!

Axel och Lina

Minn du mannen som på fästet i lar
Och om natten går sig till ro?
Alla där i sömnen söker hvila,
Men vid stranden synter vandra två.

Det är Axel, som är med sin flicka,
Skrypet ligger, det shall gi från land
Avskedskyssen vill han henne gifva,
Därför mötas de på denna strand.

Nu signal från skeppet höras ljuda
Axel frammat har sin unga brud,
Nu sin båt har ifrån strand utskjuta
O, farväl! min högt beskärda brud!

Tidern ilar hän på lätta vingar
Fyra månader är nu förgangna
Ingen var som brudkyss hunde gifva.
Personer på Linas kinder föll.

Lina går omkring i dystra tankar
Hon minns mannen uppi fältet blå
Och om natten ser man henne vandra
För att tala med de böjor blå.

Wattnet stiger. Då en kafspusjunge
Båten hastrat har, allt har gått i kras,
Ingen var som räddning hunde gifva.
Nej i båjan fingo de sin grål.

O, du grymma, stötta böja grymma båja
Du som rölvat har min unga vän
Så det så, så låt mig honom följa
Böja, böja, svara mig igen!

Som förstuvad lilla Lisa sjunker
Ned på bottuen af det kalla kaf

Axel! Axel! hör man hemme rova
Axel!vara från din kalla gräf!

En Sorgligvisa

Ack! hör ni unga flickor, som nu ojifte
gå, Som känner världen litet och
mindre kan förstå. Skänk aldrig
edert hjärta åt någon falsker vän,
Skänk hellre det för evigt åt Gud
i himmelen.

När som jag mig besinner hur allt
förändrar sig, Då börjar mina tårar
att rinna uppå mig. Båt glädjen står
i blomstring i vårens unga bröst. Så
flyttas all vår glädje & sorgens pulpa höst.

Jag längtade som andra, att vägra mig en vän
Den tankte jag väl åtta näst Gud & himmelen
Men för att jag var trogen blef falskheten min lön
Den shall en gong belönas, så sanats Gud hör
min lön.

Den vänren som jag älskade, den hafver
jag nu mist, Och får nu sitta ensam
som fogdu på sin kvist. Jag tycker
att mitt hjärta vill brista i mitt bröst.
Ty nu har från mig flyttat all glädje, hopp och tröst.

Låt människorna dömma och göra gäla af mig
När dem så litet roar så låt dem roa sig,
Jag är en fattig flicka och lebor ensam här,
Ja, ensam och förskjuten af den jag hade här.

Jag hafver nu ej mera här någon glädjedag
Och icke heller någon hvar till jag har behag
När ungdomen sig samlar och följs till nöjen åt;
Då sitter jag i ensamhet och lugnar mig med gråt.

I hell jag nu gå och skannas för alla
som mig ser, Ty alla som mig känner de
säkert åt mig ler. De fåglarna har nästan
var de sanata sig, Men, stackars jag, har
ingen som väntar uppå mig.

Olycklig var den stunden, jag satte
tro till dig. Ty du sen har all min glädje
i sorg fölvandlat sig. Dock dig jag icke
glömmer så länge hjärtat står. Och ej
så länge jag här på jorden levva får.

Tänk allt hvad jag fält kida, för att
jag älskat dig. Och nu finns ingen man
miskra som kan ge tröst åt mig. Så
är att söka blommor på torra blomster
träd. Och där som ej finns kärlek, där följer falskhet med

Ren kärlek har jag burit, från första
stund till dig. Men du har varit falsk
och otrogen mot mig. Men Herren shall
nog straffa den som otrogen är. Och den
som sedan falskhet uti sitt hjärta bär.

Nu har jag och fått veta, hur du beljugit
mig. Fast än jag aldrig talat ett elakt
ord om dig. Men du har nog kamrater
som visst kan hjälpa dig. Att sammadikta
lögnar, och skicka dem till mig.

Hankända dagen kommer, Då du får
ängra dig. För allt hvad du gjort illa och
orätt emot mig. Jag vill dig aldrig skada
för mina ögon mer, ty det i hjärtat
sänder, hvar gång som jag dig ser.

Så sök dig då en maka som bättre är
än jag. Och må dig lyckan följa intill den
sistå dag; Men detta jag dig nu beder,
om du vill lyda mig. Gör aldrig mer
så illa som du har gjort mot mig.

Om morgonen när solen går upp på
himmen, Då börjar jag att tänka på dig
min falske vän; Om kvällen när som andra
begifva sig till ro. Då önskar jag mig
doden och grafven till mitt bo.

Nu sluter jag att skriva, adjö min vän så
här, Jag vill ej längre lefva af sorger och
besvär. När jag ej här i tiden fik lop att bly
din brud. Far väl! vi träffas åter i himmen
hos Gud.

Gud

60 Jungfrulivet.

Hvad det är sällt att ogift vara.
Och ej bli fångslad i en snara
Som rövar kvinnan frihet bort
Och gör dess glädjelid så kort.

Tro mig flicka äkta bandet
Att ett plägoris blott. i landet
Hör på min enkla sång och lär
Att jungfrulivet lättast är.

Kära flicka hör och lär dig
Hvad lugn ditt jungfrulif beskrivs dig
Du är ju endast glad och fri
Då hustrun är i sitt slafveri.

För unga hushållsyster lära
Och sjunga så tillmannens ära
För det han är så vis och god
Och ynglövar kvinnans tålmod.

61
Jag börjar fört med äkta männer
Men, mina herrar, jag bekänner
Jag önskar ej att smickra er
Men om förlätsce jag ber.

En äkta man hvad jag kan tycka
Som själf har skapat huslig lycka
Ty kvinnan är ju blott ett grand
Ett den store Mästarns hand.

När ogift du besök vill göra
Så slippa du att med dig föra
En karnaval med ungar full
Av kärleksplanter, till till till.

En äkta man af bästa slaget
Jag räknar över hafvud taget
Han är ju ungelär så här
En fästmän som, god och här.

Men vänta bara blötlöjs tiden
Med all sin fröjd är snart förleden

Då tanken stämde åt annat håll
Och kärleksstämmer stämde sitt molle.

Då börjar äcta himlen kulna
Och äcta mannes panna mulna
Och äcta sällheten bli all,
Och äcta kärleken blir håll.

Att ha en man med sura miner
Som knappast tål att solen skiner
Då har man nöje af sin förd
Som mera är än frihet värd.

Nej du som fågeln vill jag blixa
Och ej min hand och hjärta gifva
Att någon här på denna jord
Det är ett fast beslutit ord.

O Kärlek du har många slafvar
Som tidigt öppnat sina grafvar
Men mitt lif ej bli för kort
Som ogypt vell jag föras bart.

Ung Erik och skön Karin

Ung Erik mötte Karin sin, På skogen
öde stig och sade: Vill du blixa min,
Så shall jag älska dig, Som maka uti
nöd och lust, Helt intill livets sista pust.

Skön Karin rodnade och tog och svarade:
Välan - Jag älskar dig, det vet du nog,
Så ömt som älskas han, Men om du skulle
svika mig, Den högste Guden lönne dig.

För skola stjernor falla ned, som pårler till
vår jord, Ån jag dig näns in överger, Gud
hörs mina ord, Och straffe mig till evig tid
Om jag ej trofast blir därvid.

Så tatte Erik ömt och slöt, Sön Karin
till sin barn, Och från dess rosentäppar njöt,
En kyss så lång och varm, Ach sälla varo
bägge två, Till julen skulle bröllop stå.

Ur Erikspamm sätter Karin sätet, Och hem mot
sydöstan tog sig; På munnen brännde kypson het;
Och pulsen i galopp, Häl händra slag i hjärtat slog,
För hvare vingat steg hon tog.

Dock meru lugn hon blev, När som hon allt
för modern sagt, Och denna med ett om och men,
Litt bifall där till lagt, Samt ålven några
varningsord hur falskheten är stor på jord.

Att Erik ej otrogen var, Det viste Karin väl,
Och därfor alla sökmedar, Med kluvad häg och
skål, Hon snällte från rock till väststol
gick, Att allt till julen ha i skick.

När veckan ändtligt var förbi, Och sondags
solens sken, Flög hon så gläntigt som ett bi,
Till tappans äkerren, Och blommor plöckade
i hast, Och band en färgrik blomsterkvast.

Med denna och sin psalmbok, gick hon sedan
till Guds hus, och säkert var att Erik fick.

Den innan solens ljus kom sjunka bakhur
bergen nu, Och han fick kanske ändå mer.

Så flydde månader och dag, Snart sommaren
vek sin kos, Och hösten kom och Karin var,
Nu med den enda ros, Som blommade i hundem
snär, Så upphig som i blomrik vär.

En söndag satt hon hemma själv, I gulva dröm
mar säll, Och speglade sig i den ell, Som
rann förbi det tjäll, Hon satt där än när
modern kom, Helt röd från Herrens helgedom.

Min dotter sade modern ömt, Jag sörjer till
dig bär: Ung Erik hafver dig förglömt. Han
har en annan här. Det lyses första gång
i dag - Att det är samut försäkrar jag.

Med tårarad blick och blykrad hand, steg Karin
hastigt upp, Och lätt som skogens unga kind,
Hon tog ett mysligt hoppe, Djupt ner i ålvens
kalla vägr. Där hon likt salmliljan låg.

Om trenne vekor Erik föz, Till kyrkan med
sin brud, Och inför altarronden vor vid alla
världars Gud, Att henne uti lust och nöd,
Med trohet ålska till sin död.

Ur templet bröllopskaran shred, Med föjde
full musik, Alt efter ortens bruk och sed,
Men möter där ett lik, Vid kyrkogårdens
gröna port, Det bars till grafvens stille ort.

Hvem är den döda som man bär? Ung Erik
sporde nu, Du säkert henne minnas län;
Skön Karin är det ju, Som döden i förtviflan
fann. Så svarade en gamal man.

Bleks som döden till att se, Och mörk som
stjärnlös natt, Med himiska ögon stirrade,
Hon Erik upp ett skratt, Så vildt som ulvras
hosa skräck, Och lopp från bröllopskaran hän.

Nu irrar han både Natt och Dag, I vanvett
bygden kring, Med dystert midna anslets drag

Ej ro på jordens ring, Han får i sina
lefnadsdår, Ty falskt han härlek varit han.

Men djupt i jordens hulda sköf, Skön Karin
njuter ro, Och sover där en sömn så söt,
I grafvens lugna bo - Och det går mangen
ömsint mö, Alt tårar fälla, Blomster strö.

Ladugårds pigan.

Hvar vackra går längsamt Ach om
Den söndagen ändtigen kom,
I öja mig taranna stiga,
När syssta ej riktigt vill gå.
Men fast ja e bara en piga
Gå ha la fjärta ändå.

Om Löndag när dagen blir ljus,
Då går jag så glad i Guds hus.
Och möter ty aldrig han sötla,
På vägen min fästmun tröla,
Tyft rosa, om längre du böla,
Du får af träs kon, Yaka.

Ja aldrig en enda minut,
För tärkta på Andersens oppslut,
För kräka som böjar att nosa.
Och poppa som fågel i bur,
Tyxt återna och feropen i Rosa,
Tyxt alle du stöcke djur.

Om löndag väl vi skola besluta
När bröllop ska bli.
Mi Anders i läng och han duga
Förträffligt bra till soldat
Då få vi båd äcker och åtta
Tyxt Olle du stygge krabat!

Patron har mig lofvat en ko
Den dagen vi sätter vårt bo
En katt har jag själf, men troj vale
I kräk med de öfriga rojr
Å lona femhundrade daler
Ja också ha knoat ihop.

För dem få vi gruter i fläng
Bol skaffa nu Annars a sång
Å bördar vi dra hvarse halvva
A hämmes i böjan det tungt
Gå kommor väl kör åt halvva
Och halvva sitt eyna i lugn.

Jag gäll sen mitt fentonde är
Bland getter o boskap och får
Men här uti bis och i smöja
Jag trifves och trallat som bas
Nog kommer jag kräken att sörja
Väst Annars jag älskar den mest.

Di varit min gamma och trost
Di känna och kör min röst
Me oja si stora och trogna
Di följa mi kvart jag vill gå
I vännen få ja ta nu förlora.
Som tragg ja han lita nu på.

Om nän vill berömma min kind
 Den hater jag fara för vind
 Men jirisar man kalvarna mina
 Da blir ja så fjärttigen nöjd
 Se bara så granna de skina
 De hoppa o dansa med fröjd.

~~D~~
 Som prinsar de också må bra
 Men ofta ja bannar ska ha
 Att prua som ständigt hörs kätta
 Emedan ej mjölken förlär
 Men harrskopet gärna må svälta
 Blott halvvä sitt lyatmätte får.

~~H~~
 Ga hjälpe min nästa ja tror
 Att Annars ja glömmer för hon
 Inart ställer hon i knektoras led
 Å gråtande sitter jag då
 Men var gång för konom jag beder
 Nu ber jag för hon också.

~~#~~
 Hvar veka går långsamt, och om

Den söndagen ännuften kom
 Jag öga mig tärarna stiga,
 När syssla ej riktigt vill gå,
 Men fast ja e bara en pigu
 Så ha ja la hjärta ända.

~~Lovisa Paraply.~~

Den visa jag här ämnar sjunga,
 Den är da sa vacker och ny,
 Och särskilt för flickorna unga,
 Den handlar om ett paraply,
 Ja hören nu alla hur det månde gå
 När högmodet far uti flickorna sna,
 Som uti Lovisa, den vackra Lovisa,
 Ty högmodig var hon för två.

~~H~~
 Lovisa en fästmän nu hade,
 Den ras haste projker i byn,
 Han ålskade flickan och sade,
 Att hon var som rosan i byn
 Men nu far ni höra hvar sedan har hänt

Han köpte sin tärna en häcker present.
Han köpte Lovisa, sin vackra Lovisa
Ett regnparaply till present.

72

Men aldrig han detta bort göra
Ty högmodets ande kom snart
Att backra Lovisa förstöra
Och sådant han hända med fart.
Ja mitt på en vardag Lovisa nu gick
Och bar paraplyen på högfärdigt skick
Det gjorde Lovisa den backra Lovisa
Men sorglig blev ändan hon fick.

En hvirvelvind kom nu från höjden
Och grep paraplyet med hast
Och slut blek det tvärt uppå fröjden
Ty handen vid skäpet satt fast
Lovisa hon kunde ej släppa sig ty
Hon flög upp till väders mot himmels sky
Så flög hon Lovisa, den vackra Lovisa
Till himlen med regnparaply.

##

Nu fästmannen går där och klagar
Och tittar mot skyarna opp
Han söjer både nätter och dagar
Sin bortflugna rosendeknop.
Men ett här han lovat att aldrig gemer
Ett regnparaply till present då han ter
En annan Lovisa, en vacker Lovisa
Ty sådana finnes nog fler.

73

Erik och Sigrida

Ach jämt förgäves på blomsterstigen
Jag dig som vanligt att möta già
Jag går och lyssnar längst utmed viken
Men vännens röst jag ej höra får;
Och skyarna uppå himlen gunga
Och böjan svallar mot stenig strand
Om hopp och hårlek jag tankt att sjunga
Men ach mitt hjärta det står i brand.

##

Mig felas mycket af skaldens snille
Att stämma kunna min heta varm

Mitt hjärta mycket utsäga ville
 Som blir förborgadt uti min barn
 Dock fast ej högt jag mig näckarsvinga
 Att bli dig lika. uti behag
 Jag likväl läter min lilla klinga
 Ej takt med tanken och hjärtats slag.

Ach förr i tiden det var så roligt
 Men ack, den tiden förfluten är
 Vår din sida jag satt förtroligt
 Ej blomsterlunden vid insjöns skär
 Du sade då att du var den tilja
 Som skulle blixa min tröst och styr
 Jag läste tydligt ditt hjärtas vilja
 Min glädje var ett omättligt hap.

Men glädjens dagar de äro korta
 De flydde snarltgen bort sin hos
 Din rena kärlek jag fann var borta
 Du var ej mer min utvalda ros
 Som varit postrad invid mitt hjärta
 Och även där hade slagit knopp

O, hvem kan hindra min vittra smärta
 Och skänka friid åt mitt svikna hopp.

Jag dig har älskat med mera varme
 än någon annan sätta kan,
 Och annu en gång vill jag mig närra
 Med hopp och kärlek intill din famn
 Och ingen scenna förmår att leckna
 Den friid och sällhet jag nyikit har;
 Kom låt oss lika som för förenas
 Låt oss förljuva hvarandras där.

Ty försota kärleken den är den bästa,
 Vår den uppriktig och trogen är.
 Vid ingen annan kan jag mig fästa,
 Ty intill döden du är mig kär;
 Och därfor vill jag annu begåra,
 Att hand och hjärtा du gifver mig.
 Tj du skall blixa min bästa åra
 Sam kan förljuva min lefnadssig.

Jag kan ej länka att du vill svika
 Den barndomsvän som du älskat var
 Ej efter guldet och äran fika,
 Ty det försinner med tidens där;
 Men trogen kärlek består i nöden
 Ty ingen boja kan bryta den,
 Han ej försinner i själva döden,
 Han sviker icke sin sijärbans vän.

Ack, kär Erik, du har mitt hjärta,
 Så svaret klinger från läppen varm
 Och handen; - lef fu från smärta,
 Jag hvila vill i din drogna famn,
 Jag ville endast din trohet fröfva,
 Nu vet jag säkert du älskar mig.
 Dig aldrig mera jag vill bedröfva,
 Jag vill blott lefva och dö för dig.

Ack minns du Erik i Rosenlunden,
 När som vi gingo att glöcka Gär,
 Du har väl icke glömt boit den stunden
 Just då du sade du är mig Kär;

Och sedan dess har du haft mitt hjärta
 I alla skiften i sorg och nöd.
 Låt oss nu glömma all sorg och smärta
 Nu är du min uti liv och död.

Haf lack Sigfrida, nu är jag glader,
 Nu vet jag säkert du är min brud,
 Och vi shall lefva fornöjda dagar
 I flit och arbete och tacka Gud.
 Vack vi shall hafta så gladt och grefligt
 Som någon människa i världen kan
 Jag tycker nästan det låter grefligt:
 Du är min guruna och jag din man.

~~Han som spelte på harmonika~~

Jag är kommen uti världen för att tjäna
 För jag har hvarken far eller mor
 Jag får vandra här på jorden helt allena
 Men min lycka i spileverket bor
 För jag spelar på harmonika så ljuttigt,
 Och jag spelar till min blekaste död.

#

En gång jag egde mig en flicka så flager
Men af fälskhet hon gaf mig en korg
För hvar dag blev jag blekare och magen
Men i spelverket dränkte jag min sorg
För jag spelar på harmonika så ljusligt
Och jag spelar till min blekaste död.

När som jag till himmelen shall fara
Och jag då min ändaljht ser
Då shall så ångsligt säkert mängen fråga
Hvar har du gjort af ditt handklaver?
För du spelar på harmonika så ljusligt
Och du spelar till din blekaste död.

Och adjö nu min fader och min moder
Och adjö du min fälskaste vän
Och adjö nu min syster och min broder
Nog vi träffas uti himmelen.
För jag spelar på harmonika så ljusligt
Och jag spelar till min blekaste död.

Wingåkers rosor

Gessar och flickor kommen med fröjd
Midsommaren att fira
Majstäng shall resas här på en höjd
Kransar skola vi vira
Blommor på ängen plocka vi må
Röda och hvita, gula och blå
Röda och hvita gula och blå
På ängen ska vi plocka. Trall.

När den blir färdig högrest och grann
Då alla må sjunga

Wackrare majstäng finns ej kan
Dansa ska de unga

Kommen nu alla stora och små
Raskt ut med ringen, hopplåt det gå
Raskt ut med ringen, hopplåt det gå
Kan ni så må ni sjunga. Fralla.

Thön Anna var Lasses dotter i byn
Som riks dags man länge han varit

80
Men Anna var gubbens enda försyn
Ian sist han från Stockholm farit
Anna var stolt, som lärkan fri

Gifter jag mej gör jag själf mitt parti
Gifter jag mej gör jag själf mitt parti
Lyckan shall bli mig trogen. Trall.

Nitton är fyller jag i vår
Ej vill jag gå här och vänta
Här min blir kanske trummen och tvär
Nog åt har han sin jätta
En gosse jag har och den shall bli min
Ty trofast han är, red i sitt sinn
Ty trofest han är, red i sitt sinn
Och frisk han är som våren. Trall.

Anna var bygdens fagrade ros
Händig i spol och spinad
Löyren var färgad hörsbör så röd
Blicken förrädde tränad
Imal om sitt lif hon var som ett rör
Wingåkersrosen kallas hon därfor

81
Wingåkersrosen kallas hon därfor
Det vill ej säga litt. Trall.

Järker var bygdens raskaste dräng
Fetlig med plog och spade
Men, blef det frågan om att ta sig en sväng
Glad var han med de glade
Ack, om han kunde fria ändå
Kunde jag slippa otälig gå
Kunde jag slippa otälig gå
Anna så ofta tänkte. Trall.

Anna och Järker passade bra
Hustru och man att blyka
Men ingen af dem vägade sta
Att sin förklaring gifva
Så hände det sig vid midsommartid
Anna och Karin talades vid
Anna och Karin talades vid
Strax intill prästens gärde. Trall.

##

Tror du att Jerker häller mig kär
 Anna vänninna sände
 Fråga för roskull prästkragen där
 Blad efter blad hon plockade af
 Sedan åt Karin blomkronan gaf
 Sedan åt Karin blomkronan gaf
 Så här det till att spå sej. Trall.

~~Jerker som stått och lyssnat vid grind
 Sprang hurtigt fram på ängen
 Hej lilla Anna nu är du min
 Skrek den förtjuste svännan
 Anna som plundrat prästkragen nyss
 Plundrades nu på kyss efter kyss
 Plundrades nu på kyss efter kyss
 Såm blef hon Jerkers maka. Trall.~~

Anna och Erik

1= Wid stranden satt Anna med blommor
 och band, Och Erik hon vänta förgäves,
 Och solen af molnen bortsymdes ibland;

Och mot stranden vägorna häfves.
 Hon talar så ömt om kärlek och lycka.
 Om jag min ålskling i fannsinge trycka
 På vägen blå.

2=Då hördes helt plötsligt en fin hennes röst:
 Kom Anna och fly till mitt hjärta—
 Ty vid mitt hjärta du shall finna tröst
 Glöm bort din sorg och din smärta.
 Så länge vid stranden du än gråter
 Din Erik ej mera kommer åter
 På vägen blå.

3=Njö sade Anna, hvar Erik än är Han icke
 sin flicka glömma, Han trohet har lofvat
 att hälla mig kär, Hvar tódet än honom
 må skicka, Tills han kommer jag kransar
 vira, Då vi vårt bröllop shall fira
 I Lundens grön.

4=Men Erik är borta, var fine hennes var Han
 hänske på sjöbotten ligge, Och han är så fattig
 och ingenting har, Han håndla med tiden ni
 ligge, Räck mig nu handen och vill du mig
 hora Jag till mitt hem sasom brud vill dig föra
 I Cyllene Gal.

5= Min Erik är fattig - sad Anna - men hulal
 Jag blir honom trogen i döden.
 Min kärlek till honom ej väges med guld
 Jag fruktar ej heller för nöden
 Kärleken lättar nog vår tiggarsstaf.
 Och om Erik är död, vi förenas i graf.
 På vägen blå.

6= Helt plötsligt så hördes en sjömans sång
 En båt lade till invid stranden
 Och vid Annas sida han stod med ett språng
 Och vackte förtroligt ut handen
 Då hördes ett utrop och uti fannen
 Läg Erik nu i den ljufva fannen
 I Lundens grön.

7= Min älskade Anna, så Erik sad.
 Här har du den sjöman åter,
 Nu har jag guld och är lycklig och glad
 Bort med dina tårar, du gråter.
 Dig till mitt hem jag nu vill föra,
 Jag dig som bud vill lycklig göra
 I Lundens grön.

8= Om några dagar ett bröllop stod
 Som ej på länge man skädat
 Den vigdes nu Erik, en man så god
 Med Anna. — Man hade uppbadat
 Båd fattig och rik till att krausar visa
 Och glädjas åt lyckan att bröllopet fira
 I Ången grön.

Elfsborgs Fängen.

Den blomsterprydda gondolen gled
 Utöver Elfsborgs böjor ned
 Det var så hemskt i den mörka natt
 En flicka skön vid rodret sall.

Kring prannahar bar hon en lagerkrans
 Berrydd af stjärnornas milda glans
 Hon sjöng om vänner så ljuf och här
 Som upphä Elfsborg fängslad är.

Och Herman hörde den stämman klar
 Som genom järnbeslagna fönstret far

"Halla" han ropade min sångarvän
Nog känner jag din röst igen.

Jag halver mördat ett barn för dig
Du kunde väl ha förlätit mig
Men kärleken den är lika stor
Hos fängen som på Elfsborg bor.

Men stormen ryter och åskan går
Och böljorna emot Elfsborg slår
Det blåstrar till och fängen säg
Lin sångarvän i böljan låg.

Att sitta innespärrad i en bur
Lå klagar fängen, o jag arna djur
Min Sigrids öden jag dela må
Min graf skall blixta böljan blå.

Den skall jag såsom en välnad gå
I bland de kilda skären grå
Min Sigrid uti ett annat land
Jag trycka skall din trogne hand.

Och fängen uppi Elfsborg satt
Till dess han rymde därifrån en natt
Och stördā sig uti böljan blå
För att sin Sigrid återfå.

Mängen gång på Elfsborg sen
Man halver hört den stämman res
Och denna röst man hänt ig en
Ty det var fängens sångarvän.

En ny Amerikaresa

Jag si väl som andra på havet seglat har
Langt bort ifrån min hemort, på oceanen klar
Blund framvända personer jag söka far mitt bröd
För här finns ingen flicka, som vill trösta min nöd
Då jag från hemmet reste, en vän jag hede då
Det var i mina tankar för hvare dag son ga
Men flickors kärlek varar knappat en månads tid
För är man länge borta, så ha de ändrat sig.

En resa omkring landet kring Jämtland det gick

Ett bref ifrån min broder, så sorgligt jag fick
Han skrifver: bästa broder, hvad jag berätta kan
Att nu så har din flicka fått en annan fasteman
Jag kunde ej beskrifva hur ledosom som jag blef
Var som jag läste brevet, sönjag från brodern fick
Jag hörde alla breven som jag från vänner fått
Och tydligt stod de orden: mitt hjärta har du fått

|||
Genreste jag mot hemmet i denna vintertid
I fall der någon flicka vill mer behaga mig
Ty annars tar jag flykten och till Amerika far
Helså då hemmet till min gamla mor och far
En främling vill jag vara bland Engelsmännens här
Bland Afrikas negrar som i mitt sällskap är
Bland alla slags Granjor och Norrmän likaså
Och alla slags nationer under himmelen den blå.

|||
När han jag sjungit visan från början och till slut
Och gråset börjar grönska och jag shall åter ut
På stora Ocean och Nickens stora fäst
Ty Gud han har så stickat och han har
allt beställt.

Sjömansång

Fly min julle från strand & hijat åstad som man
Emellan skären låt varigt det gå
Men tag sedan ett språng Över fjärden så lång
Fram till näct der björkarna står.

|||
Dér mitt hem jag förlat, Fast modern min gråt
Ty jag var hennes älderdomsstöd
Men ej tårar jag säg Ty min bränande häg
Mig på fröjd och äventyr bjöd.

|||
Och jag flydde med lust Från den vänliga hant
Knappit en droppa vid afskedet slöt
Högt i barmen det slog "Var Harmonius" bag
Genom brasande vägorna röt.

|||
Inrekt min bränande kind Blef af svallande vind
I mitt hjärta blef glädje och var
Och jag drömde om makt Och om lycka och jord
Hon man drömde vid aderton är.

Nen un dag innan höst Blåste hafstötten bort
Med en räddande planka i hand
Snart för lifvet jag stred Då en böja så vred
Wräkte mig på en främmande strand.

Nu var krossadt mitt med Den jag skeppsbrutan stod
Och jag ångrade djupt mina fel
Den tår som jag grät Då mitt hem jag förlät
Kära moder lag tungt på min själ.

Ach om jag blott förmått Till din hydla jag gällt
Men oss skilde omättige haf
Jag var fattig och ens Men vid vindarnas lärna
Att till sjös jag mig åter begaf.

Men min gyllene dröm Som en spän på en strö
Flydde bort med min ynglinga häg
Med en längtan så varm Med den klapprande barm
Mot den ålskade norden jag såg.

Länge segra jag fick Förrän hemit det gick
Över svallande vågor i dans

90

Nu en man står I bland hembygdens skär
Uti morgonens slumrande glans.

Hvarken gods eller guld För jag hem moders huld
Jag är fattig som fördem jag var
Men den gyllene dröm Och min arbetslön
Skall fortgöra min äldderdens där.

Huru röd huru säll Den jag åter ditt gyll
Solen shiner så grannt på dessvägg
Moder fjärran ifrån Kommer åter din son
Blif ej rädd för hans ylviga skägg.

Genom tårar jag ber Men o Gud! om ej mer
Jag min moder i lifvet får se
Att jag glader igen Då blef halvot min vän
Som min tro jag i döden vill ge.

Om min bon när dit opp Himmel svik gmitt hopp
Som i mädernas tyngel var min tröst
Efter ånger och strid Gif mig hem gif mig fred
Och förlätsel e vid hemmes bröst.

#

92
Hennes öga mig ser Se hon ilar hit mer
O, du Allgode! styrka mig gif
Moder, ljufvaste namn, Denna stund i din pann
År den ljufvaste stund i mitt liv.

~~Gaffeltvis a.~~

Skatt för var och en, som vill bli gift:
Skatt för var och en, som läggs i grift;
Skatt på var och en, som födes till världen;
Skatt på hvarje steg på besnads färdens;
Skatt på sängen der man sömmen smakar;
Skatt på hvarje timme som man vaktar;
Skatt på råkete haga skatt på skägg;
Skatt på grund och golf, och skatt på vägg;
Skatt på bränvin, och skatt på mask;
Skatt på spannmål, och skatt på fläsk;
Skatt på ogodaktiga och väckta;
Skatt på nyckelbret och knäckta;
Skatt på arbete och skatt på tata;
Skatt på härlik, skatt på dem som hata;
Skatt på skeg på äng och åkerfält;
Skatt på piossen och skatt på mätt;
Skatt på silver, guld och annat grumt;
Skatt till sist, på inkomst af hvorenda slant.

93
Järnvägs Rallare Visa

Längs stranden af elven den stora, o säg
En arbetarskara der bygger en väg
Bland djupaste dalar ja ängar och skog
Der finner man arbete nog.

Men hvad man förtjnar knappat räcker till
För tullen har svenskern tillsett i vår stat
Man måste väl kämpa att ej lida nöd
Till arbete lif eller död.

I schapten vi skylda med spadar och spet
Likt forntida krigsmän som kriestkors dett
Men här är det andring vi skylda för brod
Till arbete lif eller död.

I dimma i solsken i frost och i regn
Från Rallaren binder syns perlor i mängd
Som jag a svarandra likt virflande vind
Snart bleknar hans parna och kind.

Men visst i ni Herrar och mäktige män
Hvod arbetarn siter, ni blef deras vän
Men eder natur har väl näcken besatt
Att tygla oss dagar och natt.

På svällande bolstrar ni lägger er ner
Och njuter af prenger som rägnar till er
Men sover så lugna! Jag vill ej se
Jag blott åt er dumhet kan se.

Men räkarens sång är ej njukt eller len
Ty han kan få ligga på rygg och på ben
Han blott några halvstran får ligga sig på
Att sopra tills natten får gå.

Här mat är en blöbit som fröske och krut
Och därtill en fläskbit far man utan frukt
Ty vi ha ej jungfrur som baga så natt
Hvar gång man shall åta sig mätt.

Virt bord far vi duka bland herrar och stua
Och sitta som turken med kors lagda ben

Champagne vi hemta ur bækarnas spräng
Ty vi få ej leva för läng.

Men ändock han rallaren åga en bröst
När hala han får vid sin härligaste bröst
Då glömmer han kampan för dagliga bröd
Då glömmer han sojer och nöd.

Da är han så innerligt glader och nöjd
Han klappar sin flicka med glädje och föjd
Med strålande ögon han blickar och ler
Och önskar att kyssar på fler.

Det är de sällaste stunder man har
Att man uti ungdomens dagar ej spror
Hos flickan få njuta af sällskapets lott
Hur snart han ej väta ett skott.

Di ger man på båten den sköna så huld
Man reser från henne för rolighefts skull
Adjö bulda tärna, lef lyckligt och gladdt
Haf tack för de stunder vi haft

96
Af vekande öden en rullare fås
Långt bort uti verlden att fylla sin börs
Ibland gynnar lyckan att man får den full
Af glimmande siffer och guld.

Men ofta det sker att man kassfeber får
Då tar jag min ränsel på ryggen och går
Det sägs att man reser, nej fulita man får
Gesällskjuts, om ni det förstår.

Om ni lyster veta hvem diktaren är
Jä är jag från Wärmland, det häller jag här
Som milare jag i yrket mig lärt
Men rullare lika mig här.

Mitt namn det är Helsing och Tycker mätt
Jag det uti visan ej borde ha satt
Då tag bort den versen och sätt dit en ann
Och pröva om dikta ni kan.

Yf
Hvad jag säg

97
Jag gick mig ut en aftons tund
Gratserandet i gröna lund —
Jag blickande omkring mig såg
En liten, nären flicka, som i gräset låg

Jag smög mig närmare på ta
För att på henne sigte få
Då såg jag hur hon låg der, så schön
Liksom en gusens ängel på en mattagrön

Hon sol ännu och tyxt jag gick
För att ett enda ögonblick
Ej mista af det schön, jag såg
Det drojde ej länge förrn på huā jag låg

Jag såg en blottad mjölkvit barn
En vacker rund och fyllig arm
En liten man, som körsbär, så röd
Och utaf gyllne lockar färns det övre länd.

En fot så liten och så natt
Att jag ej kunde se mig mätt

Och hvilka sköna vador — nainsam
Att jag af pur förtusning dem beskrifva kan

Hvad jag såg sedan ovan hvät:
Jag lofvat har förtiga det
Men uti gröna lunden ej mer
Jag går, ty nu derpemna jag detsamma ser.
Glut.

Anna och Alfred.

När kvällen kommer och bjuder hvila
Will sköna Anna åt lunden ila
Att möta Alfred i dalens lund
Hon lofvat komma i kvällens stund.

Hon var så glad och hon var så nätt
Lin barn hon full med de blommors nätt
Med högra bröstet hon binder fast
Med röda bandet en blomsterkrans.

I höga skur hörs götins toner
Och lärkan sjunger i lundens kroner

Och vinden spelar i hvaje blad
Men sköna Anna hon bandrar glad
#

I dalen der de ha stånt sitt möte
Der hvilar hon sig i shogens sköte
Sen går hon längtannde dalen om
Men ingen Alfred till henne kom.
#

Hon går i ore, i längtans kvalen
Dai hördes ljuda ett skott i dalen
Dai hördes ljuda ett jämmerrop
Som trängde fram genom trädens haja
#

Att möta Alfred hon går på vägen
Men stannar genast, bestört, förlagen
Och som en bild hon förfenad stod
Ty Alfred badade i sitt blod.
#

Hon frågade, men hans röst var bruten
"Ack", hära Alfred, säg är du skjuten?"
Hon dignar ner till hans röda pann
Men Alfred hvis kar blott hennes namn.
#

Han väntigt räckte åt henne handen
Och sade: "Anna nu löses banden,"
"Adjö min Anna, nu skiljs vi åt"
Hon bister uti ett häftigt gråt.

Ur öppna särer ej mera blöder
Vid Annas bröst ligger Alfred död,
Han ligger svallad vid hennes barn
Om hennes lif har han nu sin arm.

Vid Alfreds bröst vakan Anna trogen
Men mördarknar ilar fram ur skogen
Och ropar själf med förskräckelse,
"Jag hafver mördat o ve, o ve!"

Det svåra kan han nu aldrig glömma
Han går att Alfred för manskön ^{gömma}
Men vändes om samma väg han flytt
Och laddade sin pistol på nytt.

Pistolen han emot bröstet vändes
Men Anna rycker den ur hans händer

Och ropar sedan med hurtigt mod
Och sade: blod har du flutit nog.

Åf veda skottet sig själf afflossa
Och blodet böjde ur bröstet ~~flöste~~
Och Bernhard iker en succ i mör
Vid Alfreds sida nu Anna dör.

I slut
Det sista skottet som mängen åtar
Det kommer folk ifrån alla trakter
Båd sma och stora från närmaste byn
Förskräcks och häpnar vid denne syn.

Mång flicka domnar och mister modet
Då mänskens sken speglar sig i blodet
Då hördes icke en mänsklig röst
Men vermod plagan i illas bröst.

Men kuru sent uppå svena kvällen
Blif Bernhard förd uti mörka cellen
Och smidd i bojar i detta kval
Det herskar mörker förutan tal.

102
Om dagen gråter han och om nätter
Den blöka kinden han tårar tråttar
Gen gick han längstnade dagen om
Tills ändtligen hans dödsdom kom.

En dag fängvakten hörs berättas
I morgon, Bernhard, skall du afträttas
Bered dig sjelf och bekänn ditt mord
Förän du görs i den kalla jord.

Ja Bernhard svarar och ställa gråter
Nu vill jag gai och se Anna åter
Ty hon är uppe i Engeland
Skall ge förlätselc med sin hand.

Och nästa morgon, då Bernhard beder
På afträtsplatsen han faller ned
En rosig kvast han i handen höll
Och bilan höjdes; hans hufvud föll.

Glud.

103
Alfred och Alfhilda.

I åren aderton hundra det var på nittootre
I kronans tjurst i Stockholm jag drog som i pose
Jag tog farväl af hemmet jag såde till min vän
Kanske du har en annan förrän vi ses igen.

Men jungfrun gråt och sade, ej det föräldrigske
Hur långt du än vill resa du altra käraste
De orden kom från hjärtat från hennes unga bröst
Gåma där heller komma, och skänk mig fred och tröst

Jag reste da, så kom jag till Sveriges hufvudstad
Jag glömde snart Alfhilda och ledde frisk och glad
Fyra manader derafter så skref jag hemme till
I brevet stod de orden jag här omtala vill.

Idag Alfhilda skrifver jag för sista gång till dig
Du söka må en annan och evigt glömma mig
För här en vän jag valt mig, för tiden var för lång
Dedfar farväl Alfhilda, farväl för sista gång.

Alfhilda fick snart brevet, hon grät hon skref alltså
Min vän är det din mening, hur skall det med mig gå
Hur kan du så föglömma, den tro du svaret har
Nyfiken får aldrig hända, den sorg förbitter är.

Jag läste då upp brevet för alla på kasern
Korpraler, artillerister som varo landets värn

Jag spe och sträckt brett hörla, gill var jag fall af harm
Jag gjorde spe af brevet och af Alfhilda och deri var

Men en framrat som sade, som vid mina sida stod,
Det har din sorgna briefet, vist med sitt egna blod
Och du gör synd mot henne, som trofast var mot dig
Då kom en tår i ögat, på honom som på mig.

Jag satte mig då ned att skriva, ett brev densamma dag
Jag sände det till henne, som hon mig bjudit har
Mitt härla hjärta banka, då jag skref dessa ord
Du får mig evigt glömma, på denna världens jord

Det hänt sig en morgon, när revoljen den gick
Då kom ett brev från hemmet, Alfhilda din är död

Och du är största skulden, att hon gick ur tiden
Då grifveligt har du syndat, mot Gud och mot din vän

Det sägs när hon fick höra, ett brev särslutt af honom
Så tog hon upp ur vaggan sin lille häne son
Nu smög hon skogsvagn till insjön och där försomng datt
Det var i går den 12 Juli, en vacker sommardag.

Jag reste hem då fann jag ett brev vid husets fot
Jag läste det i brevet så fort jag det tog
Men i allra sista raden i brevet stod de orden
För din skull Alfred dör jag, som har mig glömt på jorden

Allt brevet talat samma det trodde knappast jag
Jag sökte dock Alfhilda, allt innan det var dag.
Då gick jag genom skogen, och vid ett klyyigt land
Der flöt ett lik, Gud hjälp mig, jag drog det upp i land

Nu hvilar hon i grafven, med sonen på sin arm
Hon blef i döden allt vid sin moders barri
Jag går genom världen, med bekymmer samma gång
Och hanned vill jag ända min sorgstiga sang.

Slut.

Kärleksvisa

- 1 - Will du åska mig om, vill du hålla mig här
 Will du vara i livet min vän, Will du sluta
 dig till mig fast ringa jag är Och fast ungdomen
 och vår flyttat här.
- 2 - När en värld står emot mig i harrisk och strid
 Det går ej änt i striden ibland. Will du vara
 den vännen som skänker mig fred Med sin lat-
 ta smukande hand.
- 3 - Will du vara min vän när allt annat har flytt
 När all glädje i livet till sorgsrig förbytt.
 Will du vara som förr lika varm Will du blicka
 som förr lika trofast och äm.
- 4 - Will du inge mig synd, geva fägga
 Will du trotska att livet är endast en dröm
 Att ett fjät blott på vägen dit opyr, Will du
 se när de jordiska band brister af.
- 5 - När mot världernas ursprung jag styr Will
 du vällhärda då viagon gång till min graf
 När som dagen förr nattangeln flyr.

6 - Will du gömma en blomma bland gräset
 som gror, Uppå kullen i aftonens friid
 Om du vill det, så svara mig genast
 jag tror det blir lönun på jordelivets strid
 Slut.

Det knallar och går
 Truls Petter han hade ett uppriktigt sätt
 Tog medgången sansadt och motgången late
 Och sporde man honom ibland hur han mar
 Han svarade alltid: "Det knallar och går."

En gang var han ute på sjön i en båt
 Och satte på grund, ty han dumt bar sig at;
 Man frågade honom om fast han ej far?
 Jo, svarade Petter: "Dett knallar och går."

I bergen en dag man klättra honom ser
 Men gång efter gång så stupar han ner:
 Man sporde om snart han till toppen når.
 Jo, svarade Petter: "Dett knallar och går"

En dag i en myrstack han lagt sig omkull
Snart hela habiten af myror var full
Nu frågades skäntsamt om hänslan är svär
Jo, svarade Petter: "Det knallar och går".

Att få sig en fastmö jämt lekt i hans hår
Och hörjar han samlade troj jag ett tjög
Man sporde, om snart ejen hustru han får?
Han svarade skäntsamt: "Det knallar och går".

List fick han en fastmö, och hon blev han fra
Var för han ej hamnat, soi blev han det mij
Och sporde man, hur det står till med hans hår?
Han svarade sorget: "Det knallar och går".

Slut

Schlagt och mörre
från distriktskommunen.

Häbblvisor

Ab.d: Farjao damar gammal-

Mu ja äterig bilan my

Ja, mi ja äterig bilan my,
Tyson, vad idet gör
Och idar efter bilan ju
Tyson, vad soman mås
Och turen förlöss
Villigt värvar på oss
Sind är nu hvarst
Färdig till start.

Och därpå tar vi väl kevins, så smärt,
sja, vad det omalcau god
Men mi ja tar vifbilan fört,
förr den släckes fört

Njtar vi en syp.

Mel: Håll takten spetsmä

Höj glasit, gubbar, för ni tar vi en syp
Endelndelij, endelndelij try.

Vi sjunger allitri, vi själas djup,
endelndelij endelndelij try.

Ja, muppen har är världen färla värld
dagligen längtar vi efter dina.

Höj glasit, gubbar för ni tar vi en syp,
endelndelij, endelndelij try.

Öni sång om muppen.

Det är lilla muppen vi sjunger i säng
brinfallna, brinfallna, bontom.
som gör själen fri utan land eller vatten
brinfallna brinfallna bontom.

Ingening är ändå som muppen klarat upp
gott hundrén din hänter och katra ocklopp
Därför sjunger vi allitri från en gång
brinfallna brinfallna bontom.

Ika nu ta en muppe allde frå.

Darl: Tengokavaljuro

Ika nu ta en muppe allde frå
eller kanske flera
Det käms frös bröd och till få
när man brågra smä
mubbay frövar på

Ika nu ta en liten syrdeklar
som smakar mura.

Vi tar så många som vi fåd
och som man förmår savva.
I glasits botten du finner
lyckan och välhet vinner
och alla soner försörjs
råns syns rinnar sakta med.
Taik oss ta en muppe allde frå
eller kanske flera.

För han man bara smakat en
vill man sakta förs
ha mura.

För en grönmålad båt.
Poes.

Jagit det bättre jagit
Mij gott förlagit
Att du och jag
Keru i morgondag
Ifrån vardagslivet
Att till sjöss är givet.
Färdus Igår över fjärden
I vido färlden
Mot äventyret.
Mot kärlekslyckans fyr
Jag poe och du skyd.

Rifrang

Att på sjön den vido
Vi ska glida
I en grönmålad båt
Vi mot varma länder
Släppte vändes
I en grönmålad båt.

Båtvi får gunga dit vindarna sitt
blåsas dit inti så ligger vi still
Vårar lyckas skåda här vi båda
i en grönmålad båt
skäckan ska skefas
läppar mötas i en grönmålad båt
svärna på havet är förfärligt härligt
och är nog talat ärligt ombärligt
höstnäte man har sin sköna i sin
i sin gröna båt som är gjord för hav
2 vers.

Skutan har ej kajutant
och den är utslit
båd last och mast
då runt aktergat
det står att vara
näts vi tra ska fara fört
att har son sörjer
ty man behöver
en dröm ibland
längt längt bort ifrån land
Gå tra man hand.

Rif. Uppgjord o. s. a.

Funkishemmet Adl. Sandomirhus

1 vers.

Där som funkishusets står omkring hinden
med inspirationes mångfald omkring den
och där varje konna målas sej på hinden
står det hus som var mitt kalla Sandoms hus
Som en baddräkt var det målat på fasaden
fårge skarpa såsom skrilo från Skeppsfrast
Och vår Hovstad var ett paradiis i staden
kun med kokvät, v. p. hitt ods formelkast

2 vers.

Av malko alla möblerna vi gjorde
i den mån som vi försått hade plats
Sed jag minns vi baddade på matals bordet
och på fonskarmen både lägs och park.
Sed båt bädde det var ändå spåra, heh
fast det synde blott att uns av en gestalt
men vi földe hela badrummet med vatten
och som blev man våt på gött som överallt.

3 vers.

Rummet var så glatt & symmetriskt
de var giftgröna botten, myggd med blommor
Här vi sattes uppå våra blåbrokssätter
gick vi ut i park och vila oss på bänk
Och förrörigt var det kallt och fridfullt rummet
och i köket var ofta lagar flös till it.
Men i gungalden var väts kyldes i passgimans
ast med fördel vi begagna det som apis.

4 vers.

Vi pratar var det allra bästa frut
ty såhär stod gudsheloo för framme till
och nära hundra magor gick in den i trädet
så var brusen som en stor familj
Innan hären bullebilla gladdoss skrämma
om på lek men ack vi hörde aldrig dem
hur vi varo praktiskt taget aldrig hämma
Augnt och friidfullt var mitt ljura ^{unge-}
_{hona}

5 vers.

På en kväll min fara satte med fäkt och lathet
och mina broder gick på jagz va bero va kav
och mina brosor tryckte snöbrog med betet
och min systerd var födjan mina tro urod
Att mina ljuva barns mofid jag aldrig glömmes
med nätts enda att av mina ungar
Jälv så sätte jag på mordlinje på botten
som mitt gamla goda junkis barndomsbrun